

Sygn. akt IV CNP 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...],
w sprawie z powództwa S. J.
przeciwko B. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód S. J. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...]. Skarżący wyjaśnił, że wyrok ten jest sprzeczny z przepisami art. 162 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 391 k.p.c. i art. 636 § 1 k.p.c. (pkt III skargi). Stwierdził także, że naruszenie zaskarżonego wyroku nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych (pkt IV skargi). W końcowej części skargi wyjaśnił też, że na skutek niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku poniósł szkodę w wysokości 2.360,15 zł i przedstawił sposób jej obliczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.) stanowi szczególny środek zaskarżenia zmierzający do uzyskania odpowiedniego prejudykatu w sędziowskim postępowaniu cywilnym. Powinna ona zawierać m.in. elementy przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. Brak jednego z tych elementów (tzw. konstrukcyjnych elementów skargi) powoduje jej odrzucenie jako niedopuszczalnej (art. 424 § 1 k.p.c.).

W treści skargi (w jej części wstępnej i motywacyjnej) skarżący wykazuje zasadnicze, formalne elementy skargi, w tym także stara się wykazać element w postaci uprawdopodobnienia szkody (pkt 2 skargi). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się nie tylko podstawowy charakter tego wymagania skargi (skoro wydany w wyniku zainicjowanego wniesieniem skargi kolejny wyrok miały pełnić funkcję prejudykatu), a także wskazuje się na sposób przedstawienia w skardze wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy bowiem pamiętać o tym, że chodzi tu o szkodę poniesioną przez stronę postępowania „przez wydanie wyroku”, przy czym szkoda ta powinna pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem prawnym (art. 363 § 1 k.c.).

Skarżący zakłada, że w wyniku wydania zaskarżonego wyroku poniósł szkodę w wysokości 2.360,15 zł, tj. uszczerbek majątkowy w rozmiarze nieskompensowanych wydatków poczynionych w związku z powierzeniem wykonania montażu osobie trzeciej. Nie bierze pod uwagę jednak tego, że wywodził swoje roszczenie z umowy o dzieło (w której zastrzeżono wynagrodzenie ryczałtowe) i to roszczenie mogło zostać odpowiednio zweryfikowane (m.in. co do wysokości) w związku ze stwierdzonym stanem wykonania (niewykonania) zobowiązania przez kontrahenta. Nie sposób w tej sytuacji stwierdzić, że skarżący uprawdopodobnił wyrządzenie mu szkody właśnie w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia, które uwzględniało roszczenia powoda jedynie w części.

Z tych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę, przyjmując, niespełnienie w treści skargi wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

[1.0]